

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. Шумен, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Теодора Енч. Д.
Петранка Б. Петрова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стойчева
като разгледа докладваното от Теодора Енч. Д. Въззивно гражданско дело № 20233600500115 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на С. К. В., ЕГН ***** и Ц. В. Ч., ЕГН ***** , действаща лично и като пълномощник на С. К. В., двете чрез пълномощника адв. Св. Б. от ШАК срещу решение № 496/17.06.2022 г. по гр.д. № 864/2021 г. по описа на ШРС.

Жалбоподателките считат решението за неправилно и необосновано по съображения, изложени подробно във въззивната жалба, поради което молят въззивният съд да го отмени изцяло и постанови друго, с което да отхвърли предявените искове, ведно с всички законни последици.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК, въззиваемият „ Първа Инвестиционна Банка „ АД, гр. София, ЕИК, представлявано от изпълнителните директори Н.Х.Б. и С.А.П., чрез старши юрисконсулт Д. Д. е депозирал отговор на въззивната жалба, в който я оспорва като неоснователна и моли за оставянето ѝ без уважение, както и за присъждане на извършените деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение.

След депозиране на въззивната жалба, преди изтичане на срока за отговор е настъпила смъртта на жалбоподателката С. К. В., ЕГН ***** , починала на 11.09.2022 г., поради което същата е заличена и на нейно място са конституирани наследниците ѝ по закон Ц. В. Ч., ЕГН ***** и К. В. В., ЕГН ***** .

Ц. В. Ч., действаща чрез пълномощника адв. Св. Б. и К. В. В., чрез назначения ѝ

особен представител – адв. С. И. от ШАК поддържат въззивната жалба.

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежно легитимирани лица, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, редовна и допустима, поради което няма пречки за приемането ѝ за разглеждане.

Разгледана по същество, същата се явява частично основателна, поради следното: Гр.д. № 864/2021 г. по описа на ШРС е образувано по искова молба на въззиваемия, съдържаща искане да бъде признато за установено, че Ц. В. Ч. ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН ***** дължат на ищеца, в качеството на солидарни длъжници по банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г., отпуснат на кредитополучателя М.Д.Ч., ЕГН *****, сума в размер на 13 247.57 евро, от които: 7 070.47 евро - просрочена главница по Договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г., сключен между кредитополучателя М.Д.Ч. и „МКБ Юнионбанк“ АД, на което ищецът е универсален правопреемник; 4 189.66 евро - непогасена договорена лихва, начислена за периода от 14.10.2012 г. до 20.10.2020 г. включително, дължима на основание т.6.1.1 от Договора; 1 423.39 евро - непогасена наказателна лихва, начислена за периода от 05.05.2013 г. - 12.03.2020 г. включително, дължима на основание т.6.2 от Договора; 34.17 евро - непогасена договорена лихва, начислена за периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. включително на основание Раздел II, т. 9 от Договора; 200.73 евро - непогасена наказателна лихва, начислена за периода от 14.05.2020 г. до 07.10.2020 г. включително, дължима на основание т.6.2 от Договора; 54.99 евро - непогасена законна лихва, начислена за периода от 21.10.2020 г. до 17.11.2020 г. включително; 74.92 евро - непогасени разноси за подновяване на договорна ипотека, съгласно т. 19.9 от Договора и приложена сметка/фактура № *****/09.03.2018 г. и такса за вписване на подновената договорна ипотека; 81.81 евро - непогасени разноси за връчване на покани за предсрочна изискуемост чрез ЧСИ, съгласно приложени фактури № 0000022880/09.10.2020 г., № 0000022879/09.10.2020 г., № 0000022949/26.10.2020 г. и № 0000022948/26.10.2020г.; 117.43 евро - непогасени комисионни за управление за 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019 и 2020 г., съгласно т.7.2.2 от Договора за кредит, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.11.2020 г. до окончателното изплащане, за които вземания са издадени заповед № 260286 от 19.11.2020 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ и изпълнителен лист от 20.11.2020 г. по ч.гр.д. № 2574/2020 г. по описа на ШРС.

В предоставения им срок по чл. 131 ГПК ответниците са оспорили предявените искове по основание и размер, като са предявили и възражение за погасяване на претенцията по давност.

Първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с искове по чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.430, ал.1 и ал.2 ТЗ, вр. чл.79 ЗЗД, вр. чл.122 ЗЗД и по чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.430, ал.1 и ал.2 ТЗ, вр. чл.122 ЗЗД, вр. чл. 86 ЗЗД, като с решението си е признал за установено, че Ц. В. Ч. ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН *****, в качеството на солидарни длъжници по банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г., отпуснат на кредитополучателя М.Д.Ч., ЕГН*****, дължат на „Първа инвестиционна банка“ АД,

ЕИК, сума в общ размер на 13 247.57 евро, от които: 7 070.47 евро - просрочена главница по Договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г.; 4 189.66 евро - непогасена договорна лихва от 14.10.2012 г. до 20.10.2020 г.; 1 423.39 евро - непогасена наказателна лихва от 05.05.2013 г. до 12.03.2020 г.; 34.17 евро - непогасена договорна лихва от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г.; 200.73 евро - непогасена наказателна лихва от 14.05.2020 г. до 07.10.2020 г.; 54.99 евро - законна лихва от 21.10.2020 г. до 17.11.2020 г.; 74.92 евро - непогасени разноси за подновяване на договорна ипотека; 81.81 евро - непогасени разноси за връчване на покани; 117.43 евро – непогасени комисионни за управление, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.11.2020 г. до изплащане на вземането, за което вземане по ч.гр.д № 2574/2020г. по описа на РС Шумен е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ № 260286/19.11.2020 г., и е осъдил Ц. В. Ч., ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН да заплатят на „Първа инвестиционна банка“ АД, ЕИК сума от 1 586.40 лева, представляващи общо разноси в настоящото производство и по ч.гр.д. № 2574/2020 г..

Решението се обжалва изцяло от ответниците по иска.

При извършена проверка по реда на чл.269 ГПК, въззивният съд намери, че решението е валидно и допустимо.

По същество, от събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност се установява, че на 18.11.2020 г. ищецът е подал заявление по чл.417 ГПК, въз основа на което, по

ч.гр.д. № 2574/2020 г. по описа на ШРС са му били издадени заповед за изпълнение на парично задължение № 260286/19.11.2020 г. и изпълнителен лист № 260604/20.11.2020 г. срещу първоначалните ответници Ц. В. Ч. и С. К. В., за задължаването им солидарно да заплатят на заявителя сумите от 7 070.47 евро - просрочена главница по Договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г., 4 189.66 евро - непогасена договорна лихва от 14.10.2012 г. до 20.10.2020 г. вкл., 1 423.39 евро - непогасена наказателна лихва от 05.05.2013 г. до 12.03.2020 г. вкл., 34.17 евро - непогасена договорна лихва от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. вкл., 200.73 евро - непогасена наказателна лихва от 14.05.2020 г. до 07.10.2020 г. вкл., 54.99 евро - законна лихва от 21.10.2020 г. до 17.11.2020 г. вкл., 74.92 евро - непогасени разноси за подновяване на договорна ипотека, 81.81 евро - непогасени разноси за връчване на покани, 117.43 евро - непогасени комисионни за управление и законната лихва от 18.11.2020 г. до изплащане на вземането, както и 518.20 лева държавна такса и 50.00 лева юрисконсултско възнаграждение. В срока по чл.414 от ГПК длъжниците са депозирали възражения срещу заповедта за изпълнение, с оглед на което заповедният съд е указал на заявителя, на основание чл.415, ал.1, т.1 от ГПК да предяви вземанията си по исков ред, което същият е сторил в срок с разглежданата искова молба.

Позовавайки се на изложеното, настоящата инстанция приема, че предявените положителни установителни иски са допустими.

По основателността им, се установи, че на 10.03.2008 г., между ТБ „МКБ

Юнионбанк „, чиито универсален правопреемник е ищецът и М.Д.Ч. ЕГН ***** – кредитополучател и Ц. В. Ч. ЕГН *****, С. К. В., ЕГН ***** и В.А.В. ЕГН ***** – солидарни съдължници бил сключен договор № 324-4039/10.03.2008 г., съгласно който банката е предоставила на кредитополучателя ипотечен кредит в размер на 7 700 евро за текущи нужди, с краен срок на погасяване 10.04.2028 г.. С н.а. № 18, т.І, рег. № 468, д. № 269/13.03.2008 г. съдължниците С. К. В. и В.А.В. учредили в полза на банката, като обезпечение по кредита, първа по ред договорна ипотека върху собствения им недвижим имот УПИ II-191, кв. 33, с площ от 1380 кв.м. по плана за с., общ....., обл. Шумен, заедно с построените в имота къща и сайвант. Съдължникът В.А.В. починал на 16.07.2010 г., а кредитополучателят М.Д.Ч. – на 07.11.2012 г.. С уведомителни писма - покана № 280-175 и № 280-176 от 21.10.2020 г., получени от съдължниците Ц. В. Ч. и С. К. В. на 22.10.2020 г. същите били уведомени от ищеца за обявяване на кредита за предсрочно изискуем.

Съгласно визирания договор за банков кредит, кредитополучателят и съдължниците са приели да отговарят солидарно при неизпълнение на задълженията на кредитополучателя, без да е необходимо банката да насочва претенцията си първо към него, както и да внесат всички дължими суми.

В т.6.1 от договора е било уговорено, че за първата година от срока на кредита главницата се олихвява с фиксиран лихвен процент в размер на 8.65%. Съгласно т.6.1.1. от договора, след изтичане на срока по т.6.1. непогасената част от главницата по кредита се олихвява с плаващ лихвен процент, определен в размер на действащия шестмесечен EURIBOR, плюс фиксирана надбавка в размер на 3.75 пункта, но не по-малко от 8.65%, като действащият към датата на сключване на договора шестмесечен EURIBOR е 4.90%. Според т.6.2 от договора, при нарушаване на сроковете за погасяване на главницата по кредита върху просрочената част от главницата за времето на просрочието и/или при предсрочна изискуемост на кредита, банката събира от кредитополучателя наказателна лихва включваща договорената лихва по т.6.1 /респ. т.6.1.1/ и наказателна надбавка от 10 пункта, която се начислява на годишна база.

Съгласно т.19.9 от договора, кредитополучателят се задължава да предостави на банката средствата за заплащане на държавните такси за подновяване на вписването за ипотека върху имота предмет на обезпечението в срок не по-късно от 1 месец преди изтичането на всеки десетгодишен срок на валидност на ипотека .

Съгласно т.7.2.2 от договора, банката събира за всяка следваща година от срока на кредита -0,25% върху остатъка по кредита платима в началото на всеки следващ годишен период от срока на действие на договора за кредит.

С анекс № 1 към договора от 07.07.2011 г., сключен между банката, кредитополучателя М.Ч. и солидарните съдължници Ц. Ч. и С. В. било прието, че към датата на подписване на анекса задълженията на кредитополучателя и солидарните длъжници възлизат на 7 167.04 евро – редовна главница, 138.39 евро – просрочена главница, 393.80 евро – просрочени лихви, 39.61 евро – текущо начислена редовна лихва. Считано от

подписване на анекса просрочената главница по кредита се преоформя като редовна и се разпределя на равни анюитетни вноски. Променя се погасителния план, съобразно приложение № 1 към анекса. Съдължниците се задължават да отговарят солидарно с кредитополучателя, при условията на чл.121 и сл. 33Д, пред банката за изпълнение на всички задължения на последния по договора за банков кредит, до окончателното им погасяване.

Уговорени били условия за настъпване предсрочна изискуемост на кредита и начина на обявяването ѝ и др..

От заключението на вещото лице по допуснатата ССЕ, възприето като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните се установява, че процесният кредит от 7 700 евро е бил усвоен, чрез превод на сумата по сметка на заемополучателя на 14.03.2008 г., както и, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 18.11.2020 г. вземанията по договора за кредит са възлизали в размер 7 070.47 евро - главница; 4 223.83 евро - договорна лихва; 1 624.12 евро - наказателна лихва; 54.99 евро - законна лихва; 74.92 евро - разноси за подновяване на договорна ипотека; 81.81 евро - разноси за връчване на покани; 117.43 евро - комисионни за управление на кредита. Размерът на дължимата просрочена сума по договора към датата на подаване на заявлението па чл. 417 от ГПК е 7 070.47 евро - главница; 4 223.83 евро - договорни лихви и 1 624.12 евро - наказателни лихви. Последното плащане по кредита е било извършено на 01.04.2013 г., като за погасяването му са били внесени общо 3 619.53 евро, с които са били погасени 629.53 евро – главница и 2 989.82 евро – лихви. Въз основа на издадения в полза на кредитора изпълнителен лист за вземанията му е било образувано изпълнително дело по описа на ЧСИ Я.Б., по което са постъпили плащания в общ размер на 1 138.27 лева, с които са били погасени съдебни разноси.

От приложеното на л.180 от първоинстанционното дело писмо, се установява, че към 03.04.2022 г. по посоченото изпълнително дело № 20207750400542 на ЧСИ Я.Б. са били събрани общо 13 748.75 лева, от които 10 355 лева – от продажбата на ипотекирания в полза на ищеца недвижим имот и 3 393.75 лева – по заповедни съобщения.

На 12.03.2008 г. между М.Д.Ч. и „МКБ Юнионбанк „ АД е бил сключен договор за предоставяне на кредит – овърдрафт по картова сметка № 324-4041/12.03.2008 г., с кредитен лимит в размер на 1 000 лева и краен срок на издължаване 12.03.2010 г..

На 12.04.2010 г. между М.Д.Ч. и „МКБ Юнионбанк „ АД е бил сключен договор № 324-4369 за потребителски кредит без поръчители в размер на 1 200 лева, с цел рефинансиране на овърдрафт по дебитна карта, сключен между страните с договор № 324-4041/12.03.2008 г.

На 07.07.2011 г. между М.Д.Ч. и „МКБ Юнионбанк „ АД е бил сключен договор за потребителски кредит без поръчители в размер на 2 100 лева, с цел рефинансиране на всички задължения по договор за потребителски кредит без поръчители № 324-4369/12.04.2010 г..

При така установените факти, съдът достига до следните изводи от правна страна:

Предвид датата на сключване на договора и естеството на предоставения кредит, по отношение на същия са неприложими разпоредбите на Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители / обн. ДВ, бр. 59/29.07.2016 г. /, с изключение на чл.41 от с.з. и на Закона за потребителския кредит / обн. ДВ, бр. 53/30.06.2006 г., отм. ДВ, бр. 18/05.03.2010 г. /, респ. сега действащия Закон за потребителския кредит / обн. ДВ, бр. 18/05.03.2010 г. /, като с оглед предмета и страните по него, облигационното правоотношение е подчинено на правилата на чл.430 и сл. от ТЗ и на Закона за защита на потребителите / обн. ДВ, бр.99/09.12.2005 г. /.

I. В случая, ответниците по иска възразяват, че кредитът не е бил усвоен от кредитополучателя, което обстоятелство се опровергава, както от извънсъдебното признание на солидарните съдлъжници, обективизирано в нотариалния акт за договорна ипотека и от подписания анекс към договора от 07.07.2011 г., така и от заключението на вещото лице по ССЕ, видно от което сумата от 7 700 евро е била предоставена на кредитополучателя на 14.03.2008 г. по негова сметка, за която от приложените документи се установява, че е била разкрита във връзка със сключен между него и банката – кредитор договор за предоставяне на кредит – овърдрафт по картова сметка № 324-4041/12.03.2008 г..

Ето защо, възражението се явява неоснователно и следва да се отхвърли.

II. На следващо място, ответниците възразяват, че всички клаузи от раздел III на договора за кредит са неравноправни по смисъла на чл.143 и чл.146 от ЗПП, тъй като те не са имали възможност да повлияят на съдържанието им. Това възражение се явява частично основателно, поради следното:

Съгласно чл.143, ал.1 ЗПП в първоначалната му редакция, неравноправна клауза в договор, сключван с потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

Съгласно чл.145 ЗПП, неравноправната клауза в договор, сключен с потребителя, се преценява, като се вземат предвид видът на стоката или услугата - предмет на договора, всички обстоятелства, свързани с неговото сключване към датата на сключването, както и всички останали клаузи на договора или на друг договор, от който той зависи. Преценяването на неравноправната клауза в договора не включва определянето на основния му предмет, както и съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, при условие че тези клаузи на договора са ясни и разбираеми.

Съгласно чл.146 ЗПП, неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия. Обстоятелството, че някои условия са индивидуално уговорени, не изключва прилагането на този раздел към останалата част от договора. Когато търговецът или доставчикът твърди, че определено

условие от договора е индивидуално уговорено, тежестта за доказването пада върху него. Наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, не води до неговата нищожност, ако договорът може да се прилага и без тези клаузи.

Според практиката на ВКС, включая задължителната такава, съдът разглеждащ спора следи служебно за наличие на обстоятелства, обуславящи неравноправност на клауза/и в потребителски договор и възражението на потребителя за неравноправния характер на договорна клауза не се преклудира с изтичане на срока за отговор на исковата молба /чл.131 или чл.367 ГПК/. Същото може да бъде наведено за първи път и във въззивното производство, като по отношение на него не се прилагат ограниченията на чл.266 ГПК. Преценката за нищожност на договорни клаузи следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Когато отделна клауза от договор, сключен с потребител, е неравноправна и поради това нищожна съгласно чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, спогодбата, основана на такава клауза, също е нищожна по смисъла на чл. 366 от ЗЗД. Индивидуално уговорена клауза по смисъла на чл.146 ЗЗП е клауза в потребителски договор, която не е била изготвена предварително от търговеца или доставчика, или дори и да е била изготвена предварително, потребителят е могъл да изрази становище по нейното съдържание, доколкото при достатъчно информиран избор, я е приел. Не са индивидуално уговорени клаузите по чл.146, ал.2 ЗЗП, особено общите условия на договора, които подлежат на преценка относно неравноправния им характер по чл.146, ал.1 ЗЗП, а включените в индивидуалните договори клаузи по § 12 а от ДР на ЗЗП по принцип не се изследват за евентуално неравноправен характер. Доколкото нормата на чл. 146, ал. 4 ЗЗП има императивен характер, доказването на обстоятелството, че клаузата е индивидуално уговорена е в тежест на доставчика на услугата – съответната банка. Подписването на договор за банков кредит от потребителя, сключването на допълнително споразумение или на договор за ипотека не освобождава банката от задължението ѝ да докаже, че намиращи се в договора клаузи, оспорени от потребителя като неравноправни, са били индивидуално уговорени с него. Фактът на сключени такива договори и споразумения сам по себе си е недостатъчен и не освобождава търговеца да ангажира на основание чл. 146, ал. 4 ЗЗП доказателства за индивидуално уговаряне на оспорените клаузи от основния договор. Уговорките, които определят основния предмет на договора и не са индивидуално договорени, не могат да бъдат преценени като неравноправни, ако са ясни и разбираеми – чл.145, ал.2 ЗЗП. Изискването за ясен и разбираем език включва яснота и разбираемост на клаузите не само от граматическа гледна точка, но прозрачно и недвусмислено изложение на съдържанието на правата и задълженията на страните, така че потребителят да може да предвиди въз основа на ясни и разбираеми критерии произтичащите за него икономически последици. Клаузата за възнаграждението на кредитодателя е съществен елемент на договора за кредит и изискването за яснота и разбираемост се счита за изпълнено, не само ако цената е посочена ясно от граматическа гледна точка, но и ако от съдържанието ѝ може точно да бъде разбран обхватът на поетото задължение и средният потребител, относително осведомен и в разумна степен наблюдателен и съобразителен, е в състояние да разбере икономическите последици от сключването на договора. Промяната на цената следва да се

налага от обективни, външни и извън контрола на търговеца фактори, които да са подробно разписани в договора, както и методиката на банката за изменението да е част от договорното съдържание, а не да представлява вътрешен акт на търговеца, съответно при изменение на договора да липсва възможност за субективна едностранна преценка на доставчика на услугата. При клаузи от договори за кредит, в които размерът на възнаграждението (лихвата) на търговеца е изразен в абсолютна стойност като процент към момента на сключване на договора, не е спазено изискването за яснота и разбираемост. Клауза в договор за банков кредит, с която е постигнато съгласие дължимата от кредитополучателя цена по възмездния договор за банков кредит да се формира от два компонента - БЛП с точно определен към датата на подписване на договора размер в проценти и договорна надбавка, с възможност за промяна на цената (лихвата), обусловена от промяна на БЛП, но при липса на ясна методика и условия за промяната, доведена до знанието на кредитополучателя, е неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 10 и 12 ЗЗП и нищожна съгласно чл. 146 ЗЗД. Изискването договорна клауза да бъде изразена на ясен и разбираем език предполага, че при договорите за кредит финансовите институции трябва да предоставят на кредитополучателите достатъчна информация, която да им позволява да вземат решения, основани на добра информираност и благоразумие. Уговорката в договор за банков кредит, предвиждаща възможност на банката за едностранна промяна на договорения лихвен процент въз основа на непредвидено в самия договор основание и когато такова договорено изменение не е свързано с обективни обстоятелства, които са извън контрола на доставчика на услугата, е неравноправна с оглед общата дефиниция на чл. 143 ЗЗП. Методът на изчисляване на съответния лихвен процент трябва да съдържа ясна и конкретно разписана изчислителна процедура, посочваща вида, количествените изражения и относителната тежест на всеки от отделните компоненти – пазарни индекси и/или индикатори. Съобразно правната природа на договора за банков кредит, безспорна е и необходимостта от постигнато между съконтрагентите съгласие за начина на формиране на възнаграждението на кредитодателя, т. е. да е налице конкретна формула за определяне на възнаградителната лихва – съществен елемент от съдържанието на този вид банкови сделки. Когато потребителят не е получил предварително достатъчно конкретна информация за начина, метода, по който кредитодателят може едностранно да промени цената на доставената му финансова услуга, както и когато методологията, създадена от банката – кредитор, например с нейни вътрешни правила, не е част от договора за кредит, банката не може да се счита за добросъвестна по смисъла на общата дефиниция за неравноправна клауза по чл. 143 от ЗЗП, за да е приложимо правилото на чл. 144, ал. 3, т. 1 от ЗЗП. Уговорената неиндивидуално в договора за кредит възможност за едностранно увеличаване от страна на банката на първоначално съгласувания размер на базовия лихвен процент, при необявени предварително и невключени като част от съдържанието на договора ясни правила за условията и методиката, при които този размер може да се променя до пълното погасяване на кредита, не отговаря на изискването за добросъвестност, поради което по отношение на тази клауза изключението по чл. 144, ал. 3, т. 1 от ЗЗП е неприложимо. Посочената разпоредбата изключва неравноправността при клаузи със смисъла по чл. 143, т.

7, 10 и 12 ЗЗП, съдържащи се в посочени видове сделки, чиято цена е обвързана с обективни фактори, които са извън волята и контрола на търговеца, но когато кредиторът се позовава на такива фактори /колебания на борсов курс, индекс, размер на лихвения процент на финансовия пазар/, тяхното влияние по отношение необходимостта от промяна на цената /лихвата/ не може да е поставено под негов контрол, защото това отнема характеристиката им на независещи от волята му. Именно външните причини, които могат да обусловят изменението на цената /лихвата/, а не субективна власт на търговеца и или доставчика на финансови услуги, са основанието законодателят да допусне запазването на сделката и на обвързаността на страните от нея, независимо че ощетената при увеличение на цената страна, винаги е по-слабата - потребителят, чиито права са предмет на закрила.

Изключението следователно е въведено при презюмирана от закона добросъвестност на търговеца, т. е. недобросъвестното му поведение прави неприложимо специалното отклонение от генералната дефиниция за неравнопоставеност. Наличието на добросъвестност е предпоставка за приложното поле на изключващата неравноправността норма на чл. 144, ал. 3, т. 1 от ЗЗП, което следва както от целта на закона, така и от систематичното тълкуване на разпоредбата във връзка с чл. 144, ал. 4 от ЗЗП - при клауза в потребителски договор за индексиране на цени, почтеността на добрия търговец предпоставя "методът на промяна в цените да е описан подробно и ясно в договора".

Посочването като част от съдържанието на договора на ясни и разбираеми критерии, при които цената на заетите парични средства може да бъде променена е законово задължение на банката, произтичащо и от текста на чл. 147, ал. 1 от ЗЗП. То е гаранция за възможността кредитополучателят да предвиди както точните промени, които търговецът би могъл да внесе в първоначално уговорения размер на лихвата, така и да има предварителна осведоменост каква би била дължимата от него месечна вноска. Клаузата, предвиждаща право за изпълнителя по договора да променя едностранно размера на дължимата от възложителя такса при увеличение на разходите, свързани с поддръжката и управлението, и при изменение на по-големия от двата индекса - процент на изменение на средния инфлационен индекс за Република България за предходната година или изменение на средната работна заплата за страната не е в интерес на потребителя и накърнява равновесието между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, тъй като предоставя право на търговеца/доставчика да увеличава размера на уговорената при сключване на договора такса без ясни и предвидими при сключване на договора условия, а също и без упражняването на правото на промяна да е съпътствано с уговорена възможност в полза на потребителя да влияе върху размера на таксата в посока на нейното намаляване в случай на намаляване на разходите, респ. да се защити срещу неоправдано от гледна точка на собствения му интерес увеличение на таксата, включително като се откаже от договора. Неравнопоставеността не засяга самото задължение на възложителя за заплащане на такса, а се проявява по отношение правото на изпълнителя да променя /увеличава/ размера на таксата без ясни правила и без конкретна връзка между предлаганата услуга и двата статистически индекса, визирани като повод за промяната.

В случая, от доказателствата по делото не се установи, че клаузите на раздел III от

сключения между страните договор за кредит са били изготвени с оглед на конкретното съглашение с кредитоискателя и солидарните съдлъжници, които да са имали реалната възможност да влияят върху съдържането им, а не са част от изготвен отнапред (предварително) текст от съдържанието на типов договор. Не се доказва също, че ответниците са могли да приемат или отхвърлят по собствено желание или да изменят клаузите по раздел III от договора, включая при подписване на последващия анекс към него.

На следващо място се установи, че възнаградителната лихва за първата година е била определена като фиксиран лихвен процент в размер на 8.65%, а след изтичане на този срок – като плаващ лихвен процент, определен в размер на действащия шестмесечен EURIBOR плюс фиксирана надбавка в размер на 3.75 пункта, но не по-малко от 8.65%.

Възнаградителната лихва е основен елемент от съдържанието процесния договор, като клаузите относно определянето ѝ са формулирани достатъчно точно, на ясен и разбираем език, а критериите за евентуално изменение на размера ѝ са предпоставени изцяло от обективни фактори. Предвид това, настоящата инстанция приема, че е налице изключението на чл.144, ал.1, т.3 от ЗЗП и клаузите от раздел III, касаещи договорната лихва не могат да бъдат преценявани като неравноправни.

Що се касае до клаузите относно дължимата наказателна лихва при забава, се установи, че същата е уговорена като включваща договорната лихва за първата година и наказателна надбавка от 10 пункта. Клаузата за наказателна лихва не е съществен елемент от договора по чл.430 от ГПК, поради което по отношение на нея не важи изключението по чл.144, ал.1, т.3 от ЗПП.

Неустойката, предвидена за забавено изпълнение на парично задължение има за цел да обезпечи изпълнение на задължението и да служи като обезщетение на вредите от забавата, без да е нужно те да се доказват. Свободата на договаряне на основание чл. 9 и чл. 92 от ЗЗД може да се упражни като страните, със сключените помежду си уговорки за неустойки, не нарушават забранителни императивни норми и нормите на добрите нрави, както и други изисквания, предвидени от законодателя. Добрите нрави са неписани етични правила, приети в обществото, които целят да създадат равнопоставеност, добросъвестно упражняване на правата и взаимно зачитане на правата на гражданите. Те са граница, въведена от законодателя при зачитане на договорната свобода. В ТР 1/2009 г. от 15.06.2010 г. по тълк. д. 1/2009 г. на ОСТК на ВКС са дадени принципни критерии, приложими при преценката за нищожност на клаузата за неустойка поради накърняване на добрите нрави, като: естеството на задълженията/ парични или непарични/ и техният размер; наличието или липсата на други способности за обезпечение; видът на уговорената неустойка /компенсаторна или мораторна/ и видът на неизпълнение на задължението – съществено или за незначителна част, както и съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнението вреди. В тълкувателното решение изрично е посочено, че прекомерността на неустойката не я прави "а priori" нищожна, като тази прекомерност се преценява към момента на неизпълнение на договора, чрез съпоставяне на размера ѝ с настъпилите от неизпълнението вреди. Неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел,

за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Според практиката на ВКС, несъразмерността между главницата и неустойката, констатирана към момента на неизпълнението и неударжимото ѝ нарастване в резултат на евентуално продължителен период на забава не са основания за обявяването ѝ за нищожна, тъй като тези критерии са изключени при преценката за нейната нищожност от цитираната тълкувателна практика. Прието е още, че клаузата за неустойка не може да бъде обявена за нищожна и поради недоказаност на претърпените вреди от кредитора, тъй като този критерий не съответства на ТР 1/2009 г. и на правилото на чл. 92, ал. 1 ЗЗД. Константната практика, формирана по повод искове, с предмет вземания за мораторна неустойка, е категорична, че съдът е длъжен да следи служебно за спазването на добрите нрави, като при разрешаване на спор за заплащане на неустойка съдът дължи самостоятелна преценка за действителността на неустоечната клауза, независимо дали страните са се позовали на нищожността ѝ.

В случая наказателната лихва е за забава при изпълнение задължението за погасяване на дължимата главница и се начислява за времето на просрочието в размер на договорената лихва и наказателна надбавка от 10 пункта. Съгласно чл.86, ал.2 от ЗЗД, нормативното обезщетение за вреди при неизпълнение на парично задължение е основният лихвен процент на БНБ, увеличен с 10 пункта – ПМС № 426 от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения, ПМС № 100 от 2012 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и ПМС № 72 от 1994 г. за определяне на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута. Към датата на сключване на процесния договор основният лихвен процент е бил 4.83, от което следва, че уговорената с него наказателна лихва е надвишавала почти два пъти законната. Предвид това и, че изпълнението задълженията на кредитополучателя е било обезпечено посредством ангажиране солидарната отговорност на още трима солидарни съдлъжници и ипотека върху недвижим имот, съдът приема, че залегналата в раздел III от договора за кредит неустойчна клауза излиза извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, нарушава принципа за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на страните, поради което е неравноправна по смисъла на чл.143, ал.2, т.5 от ЗЗП, респ. нищожна поради противоречие с добрите нрави, на основание чл.26, ал.1, пр. III от ЗЗД. Ето защо, достига до извод, че поради нищожност на клаузата за наказателна лихва и забраната съдът да изменя съдържанието ѝ съобразно постановеното от закона, ищецът няма право да претендира такава от ответниците.

Досежно клаузите, касаещи такси и комисионни, в т.8 на раздел III от договора е било изрично уговорено, че банката си запазва правото да ги променя едностранно, като измененията влизат в сила от деня на приемането им от банката и са задължителни за страните без да е необходимо писмено предоговаряне, което очевидно пречатства възможността кредитополучателят и солидарните длъжници да предвидят точните промени, които търговецът би могъл да внесе в първоначално уговорения размер на тези такси и

комисионни, както и да имат предварителна осведоменост как това би се отразило върху задължението им по кредита. Визираната уговорка категорично накърнява равновесието между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, тъй като предоставя право на търговеца/доставчика да увеличава размера на уговорената при сключване на договора такса без ясни и предвидими при сключване на договора условия, а също и без упражняването на правото на промяна да е съпътствано с уговорена възможност в полза на потребителя да влияе върху размера на таксата в посока на нейното намаляване в случай на намаляване на разходите, респ. да се защити срещу неоправдано от гледна точка на собствения му интерес увеличение на таксата, включително като се откаже от договора.

С оглед на изложеното, настоящата инстанция приема, че клаузите в раздел III от сключения между страните договор за кредит, касаещи дължими такси и комисионни са неравноправни по смисъла на чл.143, ал.2, т.3, т. 11, т.12 и т.19 от ЗЗП и поради това нищожни, на основание чл.146 от ЗЗП. Ето защо, относно тях ищецът няма валидно материално право на вземане и в тази част исковите му претенции се явяват неоснователни.

III. На трето място, ответниците възразяват, че предсрочната изискуемост на кредита е настъпила на 14.10.2012 г., когато е преустановено обслужването му, а не на 21.10.2020, както се твърди от ищеца.

Според трайната съдебна практика, включая тълкувателна такава, обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

Съгласно т.18 от ТР № 4/18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 от ГПК вземането, произтичащо от договор за банков кредит, става изискуемо, ако кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем. Ако предсрочната изискуемост е уговорена в договора при настъпване на определени обстоятелства или се обявява по реда на чл. 60, ал. 2 от ЗКИ, правото на кредитора следва да е упражнено преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като кредиторът трябва да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита. Предпоставките по чл. 418 от ГПК за постановяване на незабавно изпълнение са налице, ако получаването на волеизявлението от длъжника предхожда по време подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение. Предмет на делото по установителния иск е вземането, основано на представения документ - извлечението от счетоводните книги на банката за вземане, произтичащо от договор за кредит, в който размерът и изискуемостта са определени от страните при сключването му. Ако фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост, не са се осъществили преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, вземането не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на предявеното основание.

Според практиката на ВКС, заявлението за издаване на заповед за изпълнение не представлява уведомяване на длъжника за предсрочна изискуемост на кредита, тъй като същото не се връчва на длъжника и до произнасяне от съда заповедното производство е едностранно. Връчването на издадената заповед за изпълнение на длъжника също няма характер на уведомяване на длъжника за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита, защото заповедта за изпълнение не изхожда от кредитора и в нея не се съдържа волеизявление в посочения смисъл. Исковата молба може да има характер на волеизявление на кредитора, че счита кредита за предсрочно изискуем, и с връчването на препис от нея на ответника по иска предсрочната изискуемост се обявява на длъжника. Уведомяването на длъжника, че кредиторът счита кредита за предсрочно изискуем, направено с връчване на препис от исковата молба по чл. 422, ал. 1 от ГПК или по друг начин след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение има за последица настъпване на предсрочна изискуемост на кредита, ако са налице уговорените в договора за кредит условия за нейното настъпване. Това уведомяване не може да бъде взето предвид като факт, настъпил след предявяване на иска, от значение за спорното право съгласно чл. 235, ал. 3 от ГПК, нито да обуслови основателност на установителния иск по чл. 422, ал. 1 от ГПК, нито може да промени с обратна сила момента на настъпване на изискуемост на задължението, а представлява ново основание за предявяване на осъдителен иск или ново заявление за издаване на заповед за изпълнение.

В настоящата хипотеза, от представените по делото документи се установи, че самият кредитор е заявил във заявлението си по чл.417 от ГПК, че кредитът е в просрочие от 14.10.2012 г., с оглед на което и, че това обстоятелство се твърди и от ответниците и, въпреки в посоченото от вещото лице по допуснатата ССЕ, че последната вноска по кредита е била извършена на 01.04.2013 г., съдът приема, че действително обслужването на кредита е преустановено на 14.10.2012 г.. По делото обаче няма данни кредиторът да е упражнил правото си за обявяване на същия за предсрочно изискуем преди 21.10.2020 г., респ. изявлението му да е достигнало до длъжниците преди 22.10.2020 г.. Предвид това и, че между страните не се спори, че към последната от посочените дати са били налице предвидените в договора основания за обявяване предсрочна изискуемост на кредита, съдът приема, че тя е настъпила на 22.10.2020 г., преди подаване на заявлението по чл.417 от ГПК.

Що се отнася до възражението, че кредиторът неправомерно не е обявил кредита за предсрочно изискуем в продължение на повече от седем години, счита, че следва да се отхвърли като неоснователно, предвид факта, че съобразно закона и съдебната практика правото на заемодателя да се възползва от правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем не е обвързано с изискване за срок по-кратък от крайния срок на договора. Ето защо, обстоятелството, че банката не е обявила кредита за предсрочно изискуем в продължение на 8 години, считано от 14.10.2012 г. не освобождава длъжниците от задължението да плащат месечните погасителни вноски на съответните им падежи, тъй като крайният срок на погасяване на кредита е 10.03.2028 г..

IV. Четвъртото възражение на ответниците е, че вземанията на ищеца са били погасени по давност преди подаване на заявлението по чл.410 от ГПК.

Относно него, съдът съобрази, че съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. При разсрочено плащане на отпуснатия кредит всяка погасителна вноска става изискуема с настъпването на съответния падеж. За съответната част от главницата изискуемостта настъпва с изтичането на срока за плащането ѝ, от който момент за тази част кредиторът може да търси изпълнение, вкл. и по съдебен, т. е. принудителен ред, поради което бездействието му се санкционира с течение на давностния срок по отношение на тази част от вземането по кредита. Ето защо, не може да се приеме, че от една страна, кредиторът има право да търси изпълнение за изискуемата част от вземането, но от друга страна, бездействието му да го направи, да не води до течение на давностния срок за тази част от вземането. В този смисъл, давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит започва да тече от датата на изискуемост на съответната вноска. С оглед изложеното, началният момент, от който започва да тече давността за падежираните до датата на предсрочната изискуемост вноски е падежната дата на всяка от тях, а за непаетираните до датата на предсрочната изискуемост вноски – датата на обявяването ѝ, в който смисъл е и задължителната съдебна практика.

В случая, ищецът претендира съществуването на вземания за 7 070.47 евро - просрочена главница; 4 189.66 евро - непогасена договорена лихва, начислена за периода от 14.10.2012 г. до 20.10.2020 г. включително; 34.17 евро - непогасена договорена лихва, начислена за периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. включително; 54.99 евро - непогасена законна лихва, начислена за периода от 21.10.2020 г. до 17.11.2020 г. включително.

Съгласно сключения между страните анекс № 1 от 07.07.2011 г., същите са договорили, че задълженията на ответниците към посочената дата възлизат на 7 167.04 евро – редовна главница, 138.39 евро – просрочена главница, 393.80 евро просрочени лихви и 39.61 евро – текущо начислена редовна лихва, както и, че просроченият дълг за главница се преоформя като редовен и се разпределя на равни анюитетни погасителни вноски до падежа на кредита, като влиза в сила нов погасителен план, приложение №1 към анекса.

Като съобрази изложеното, приложения към анекс №1/07.07.2011 г. погасителен план, подписан от всички страни, представените от ищеца банкови извлечения, както и посоченото в заявлението му по чл.417 от ГПК, съдът намери, че вземанията на ищеца за просрочена главница, дължими за периода 14.07.2011 г. – 14.11.2015 г., в размер на 780.99 евро и за договорна лихва, дължими за периода 14.07.2011 г. – 14.11.2015 г., в размер на 1 814.78 евро са били погасени по давност към датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК – 18.11.2020 г., тъй като посочените погасителни вноски са били с настъпил падеж и изискуеми преди датата на обявяване на предсрочната изискуемост на кредита и относно тях давност е текла, считано от падежа им. За непаетираните до датата на обявяване на предсрочната изискуемост – 22.10.2020 г. вноски давност е започнала да тече от тази дата и не е могла да бъде изчерпана до датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК, поради

което вземанията на кредитора досежно тях не са погасени по давност.

Като съобрази горното, факта, че ответниците не оспорват, че задълженията по договора за кредит не са били изплатени изцяло към датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК, нито доказват твърдението си, че част от тях са били погасени чрез рефинансиране въз основа на сключен между същите страни друг договор за кредит, както и, че съгласно постановеното в ТР № 4/18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, извършените впоследствие погашения на дълга по образуваното въз основа на издадения на ищеца изпълнителен лист са ирелевантни по отношение уважаване на иска по чл.422 от ГПК, съдът приема, че предявените от ищеца положителни установителни иски се явяват основателни и доказани за сумите от 6 289.48 евро – главница; 2 374.88 евро – договорна лихва за периода 14.11.2015 г. – 20.10.2020 г.; 34.17 евро – непогасена договорна лихва, начислена за периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. включително и 54.99 евро – непогасена законна лихва, начислена за периода от 21.10.2020 г. до 17.11.2020 г. включително. В останалата им част исковите за главница и договорна лихва са неоснователни, поради погасяване правото на иск на ищеца за разликата до пълния предявен размер. Изцяло неоснователни са и претенциите за вземания за наказателни лихви, такси и комисионни, поради липса на материално право на вземане на ищеца.

В съответствие с изнесените фактически и правни доводи, достига до извод, че в частта, в която е прието за установено съществуването вземания на ищеца за сумата над 6 289.48 евро - просрочена главница по договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г. и за сумата над 2 374.88 евро - непогасена договорна лихва от 14.10.2012 г. до 20.10.2020 г., както и за сумите 1 423.39 евро - непогасена наказателна лихва от 05.05.2013 г. до 12.03.2020 г.; 200.73 евро - непогасена наказателна лихва от 14.05.2020 г. до 07.10.2020 г.; 74.92 евро - непогасени разноси за подновяване на договорна ипотека; 81.81 евро - непогасени разноси за връчване на покани и 117.43 евро – непогасени комисионни за управление, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.11.2020 г. до изплащане на вземането, обжалваното решение е неправилно и следва да се отмени, като вместо него бъде постановено друго, с което предявените положителни установителни иски досежно посочените вземания бъдат отхвърлени. В останалата част, в която е признато съществуването вземания на ищеца срещу ответниците за сумите от 6 289.48 евро - просрочена главница по договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г.; 2 374.88 евро - непогасена договорна лихва от 14.11.2015 г. до 20.10.2020 г., 34.17 евро - непогасена договорна лихва от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. и 54.99 евро - законна лихва от 21.10.2020 г. до 17.11.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането, решението е правилно и следва се потвърди. Решението следва да се отмени и в частта за разноските, в която ответниците са осъдени да заплатят на ищеца такива в размер над 528.80 лева, като ищецът бъде осъден да заплати на адв. С. Б. от ШАК адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ответниците в първоинстанционното производство, по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв., в размер на 1 175.05 лева.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, вр. чл.38, ал.2 от ЗАдв. въззиваемият следва да заплати на процесуалния представител на жалбоподателките – адв. С. Б. от ШАК адвокатско възнаграждение за представителство във въззивната инстанция в размер на 1 175.05 лева.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК жалбоподателките следва да заплатят на въззиваемия деловодни разноски за въззивна инстанция в размер на 521.42 лева, както и 100.00 лева юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 496/17.06.2022 г. по гр.д. № 864/2021 г. по описа на Районен съд – Шумен в ЧАСТТА, в която е признато за установено, че Ц. В. Ч. ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН ***** / починала на 11.09.2022 г. и оставила за наследници Ц. В. Ч. ЕГН ***** и К. В. В., ЕГН ***** /, в качеството на солидарни длъжници по договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г., отпуснат на кредитополучателя М.Д.Ч., ЕГН***** , дължат на „Първа инвестиционна банка „ АД, ЕИК, сумите от 780.99 евро - просрочена главница по договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г.; 1 814.78 евро - непогасена договорна лихва от 14.10.2012 г. до 14.11.2015 г.; 1 423.39 евро - непогасена наказателна лихва от 05.05.2013 г. до 12.03.2020 г.; 200.73 евро - непогасена наказателна лихва от 14.05.2020 г. до 07.10.2020 г.; 74.92 евро - непогасени разноски за подновяване на договорна ипотека; 81.81 евро - непогасени разноски за връчване на покани и 117.43 евро – непогасени комисионни за управление, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.11.2020 г. до изплащане на вземането, като вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Първа инвестиционна банка „ АД, ЕИК, срещу Ц. В. Ч. ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН ***** / починала на 11.09.2022 г. и оставила за наследници Ц. В. Ч. ЕГН ***** и К. В. В., ЕГН ***** /, положителни установителни иски с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. чл.122 от ЗЗД, вр. чл.430, ал.1 от ТЗ, за признаване за установено съществуването на вземания за сумите от 780.99 евро - просрочена главница по договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г. и 1 814.87 евро - непогасена договорна лихва от 14.10.2012 г. до 14.11.215 г., за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 2574/2020 г. по описа на ШРС, поради погасяването им по давност.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Първа инвестиционна банка „ АД, ЕИК, срещу Ц. В. Ч. ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН ***** / починала на 11.09.2022 г. и оставила за наследници Ц. В. Ч. ЕГН ***** и К. В. В., ЕГН ***** /, положителни установителни иски с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. чл.112 от ЗЗД, вр. чл.430, ал.1 от ТЗ, вр. чл.92 от ЗЗД и чл.79, ал.1 от ЗЗД за признаване за установено съществуването на вземания за сумите от 1 423.39 евро - непогасена наказателна лихва от 05.05.2013 г. до 12.03.2020 г.; 200.73 евро - непогасена наказателна лихва от 14.05.2020 г. до 07.10.2020 г.;

74.92 евро - непогасени разноси за подновяване на договорна ипотека; 81.81 евро - непогасени разноси за връчване на покани и 117.43 евро – непогасени комисионни за управление, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 2574/2020 г. по описа на ШРС, поради неоснователност.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 496/17.06.2022 г. по гр.д. № 864/2021 г. по описа на Районен съд – Шумен в ЧАСТТА, в която е признато за установено, че Ц. В. Ч. ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН ***** / починала на 11.09.2022 г. и оставила за наследници Ц. В. Ч. ЕГН ***** и К. В. В., ЕГН ***** /, в качеството на солидарни длъжници по договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г., отпуснат на кредитополучателя М.Д.Ч., ЕГН***** , дължат на „Първа инвестиционна банка „ АД, ЕИК сумите от 6 289.48 евро - просрочена главница по договор за банков кредит № 324-4039/10.03.2008 г.; 2 374.88 евро - непогасена договорна лихва от 14.11.2015 г. до 20.10.2020 г., 34.17 евро - непогасена договорена лихва от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. и 54.99 евро - законна лихва от 21.10.2020 г. до 17.11.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението – 18.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 2574/2020 г. по описа на ШРС.

ОТМЕНЯ решение № 496/17.06.2022 г. по гр.д. № 864/2021 г. по описа на Районен съд – Шумен в ЧАСТТА, в която Ц. В. Ч. ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН ***** / починала на 11.09.2022 г. и оставила за наследници Ц. В. Ч. ЕГН ***** и К. В. В., ЕГН ***** / са осъдени да заплатят на „Първа инвестиционна банка „ АД, ЕИК, гр.София деловодни разноси в размер над 528.80 лева.

ОСЪЖДА „ Първа инвестиционна банка „ АД, ЕИК, гр.София, бул. № 37 да заплати на адв. С. Б. от ШАК, личен № 1000012397, адрес на кантора: гр. Шумен, ул. № 9-13, ет.2, кантора 23, адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в първа инстанция на ответниците Ц. В. Ч. ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН ***** / починала на 11.09.2022 г. и оставила за наследници Ц. В. Ч. ЕГН ***** и К. В. В., ЕГН ***** /, осъществено по реда на чл.38, ал.2 от Задв., в размер на 1 175.05 лева.

ОСЪЖДА „ Първа инвестиционна банка „ АД, ЕИК, гр.София,бул.“.....“ № 37 да заплати на адв. С. Б. от ШАК, личен № 1000012397, адрес на кантора: гр. Шумен, ул. № 9-13, ет.2, кантора 23, адвокатско възнаграждение за процесуално представителство във въззивна инстанция на жалбоподателите Ц. В. Ч. ЕГН ***** и С. К. В., ЕГН ***** / починала на 11.09.2022 г. и оставила за наследници Ц. В. Ч. ЕГН ***** и К. В. В., ЕГН ***** /, осъществено по реда на чл.38, ал.2 от Задв., в размер на 1 175.05 лева.

ОСЪЖДА Ц. В. Ч. ЕГН ***** , с адрес: гр. Шумен, ул. № 41, вх.3, ет.5, ап.51 и К. В. В., ЕГН ***** , с адрес: гр. Шумен, ул. № 16, ет.9, ап.41 да заплатят на „Първа инвестиционна банка „ АД, ЕИК, гр.София,бул.“.....“ № 37 деловодни разноси за въззивна инстанция в размер на 521.42 лева, както и 100.00 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____